

[Ludvigsen.]

man vil paastaa, at denne Sag ikke vedkommer de militære Budgetter, og det kan jeg ogsaa være enig i, Lodseriet er efter min Mening 100 Gange mere værd og mere hjemmehørende hos den civile Skibsfart end hos den militære. Det samme er for Resten ogsaa Tilfældet med Redningsvæsenet og Vagervæsenet. Men disse to Væsen er ved Fortidens Ugunst nu en Gang blevet lagt ind under det militære. I denne Forbindelse maa jeg maaske spørge den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri, om der ikke var Mening i at tage den gamle Tanke op om at flytte disse Sager over i de civile Ministerier, vi har jo nu et Ministerium for Søfart og Fiskeri, hvor de naturligt hører hjemme.

Under Redningsvæsenet hører to Dampere: „Vestkysten“ og „Vesterhavet“; de havde i mange Aar Station i Lemvig, men ved Anlægget af Thyborøn Havn blev den ene af Dampene lagt ud i denne Havn, der var en Ventehavn, saaledes at den hurtigt kunde komme ud, naar der kaldtes. Imidlertid blev der meget haardt Brug for en af disse Dampere nede ved Esbjerg, og den ene Damper blev flyttet ned til Esbjerg ud fra den Betragtning, at hvad der før havde været to Skibe om, kunde nu besørges af eet. Dette vakte megen Misfornøjelse hos Fiskerne langs den nordjydske Kyst. Naar man gik ind herfor, var det vel væsentligst, fordi Lodsdamperen fra Skagen paa saa udmærket Maade besørgede Bjærgnings- og Redningsarbejdet i det nordlige Skagerak, i Kattegat og i Nordsoen ned til Hirtshals; men denne nævnte Flytning af den ene Damper føles stadig som et stort Savn af Fiskerne og Fiskerbefolkningen i det hele taget.

Jeg vil derfor meget henstille, at der bliver stillet det samme Beløb til Raadighed, som oprindeligt var bevilget, nemlig 52 000 Kr. til aarlig Drift af Skibet, subsidiært, at der bevilges mindst 42 000 Kr., saaledes at dette Skib i 8 af Aarets Maaneder kan besørges Driften, hvilket vilde være til uvurderlig Nytte og stor Tryghed for Fiskerbefolkningen, der, som sagt, i høj Grad savner den Damper, som blev flyttet.

Da jeg nu har Ordet, vil jeg benytte Lejligheden til at takke den højtærede Minister for offentlige Arbejder for den store Interesse, hvormed Ministeren har omfattet

Dampskibsruuten Frederikshavn—Göteborg. Jeg haaber, Ministeren vil bevare denne Interesse i Fremtiden, saaledes at denne 50 Aar gamle Forbindelse mellem Danmark og Sverige maa kunne fortsætte. Ruten har stadig større Betydning for Nord- og Midtjylland, og den jævnt stigende gennemgaaende Trafik til Hamborg viser Rutens Berettigelse. Det svenske Rederi, som nu besejler Ruten, har i alle Maader gjort et godt Stykke Arbejde, hvilket ogsaa har givet sig Udtryk i, at der fra svensk Side ydes et aarligt Tilskud til Driften paa 20 000 Kr. En lille Svagthed er det, at Bevillingen kun ydes for et Aar ad Gangen, det vilde skabe større Sikkerhed, hvis Perioden var 3-aarig, idet Rederiet saa sikkert vilde gaa ind paa flere praktiske Foranstaltninger, skaffe bedre Plads til Passagerer og til Biler og i det hele taget skaffe mere hyggelige og mere praktiske Forhold til Veje.

Jeg henstiller, at man ser paa denne Rute med Venlighed og Velvillie, saaledes at den vedblivende kan opretholdes. Ruten har stor Betydning for Fiskeriet, idet Skibet fører en stor Mængde Fisk fra Danmark til Sverige, og denne Transport er meget nyttig, i Særdeleshed nu, da Transporten af Fisk til England er blevet belagt med en Told paa 10 pCt., og Fisketransporten til vor sydlige Nabo ligeledes er gjort vanskelig gennem Restriktioner; i det hele taget er Handelen med Fisk overordentlig vanskelig. Hvis Forbindelsen mellem Göteborg og Frederikshavn bliver indstillet, vil det betyde et stort Tab, navnlig for Fiskerne; jeg tror ogsaa, det vil betyde et stort Tab for Samkvemet mellem Danmark og Sverige. Jeg vil derfor anmode om, at den samme Velvillie og Interesse, der tidligere er vist fra den højtærede Minister for offentlige Arbejder, fremdeles maa være til Stede.

Nørskov: Naar man i denne Tid færdes ude paa Landet og taler med Landmændene, er der en Udtalelse, man hører Gang paa Gang, den lyder saaledes: Bliver Forholdene ikke snart bedre, gaar vi alle fra Hus og Hjem.

Det er ikke saa underligt, at saadanne Ord lyder, thi i over to Aar har Krisen hærget vort bærende Erhverv med en Voldsomhed, saa vi skal helt tilbage til Aarene 1818 til